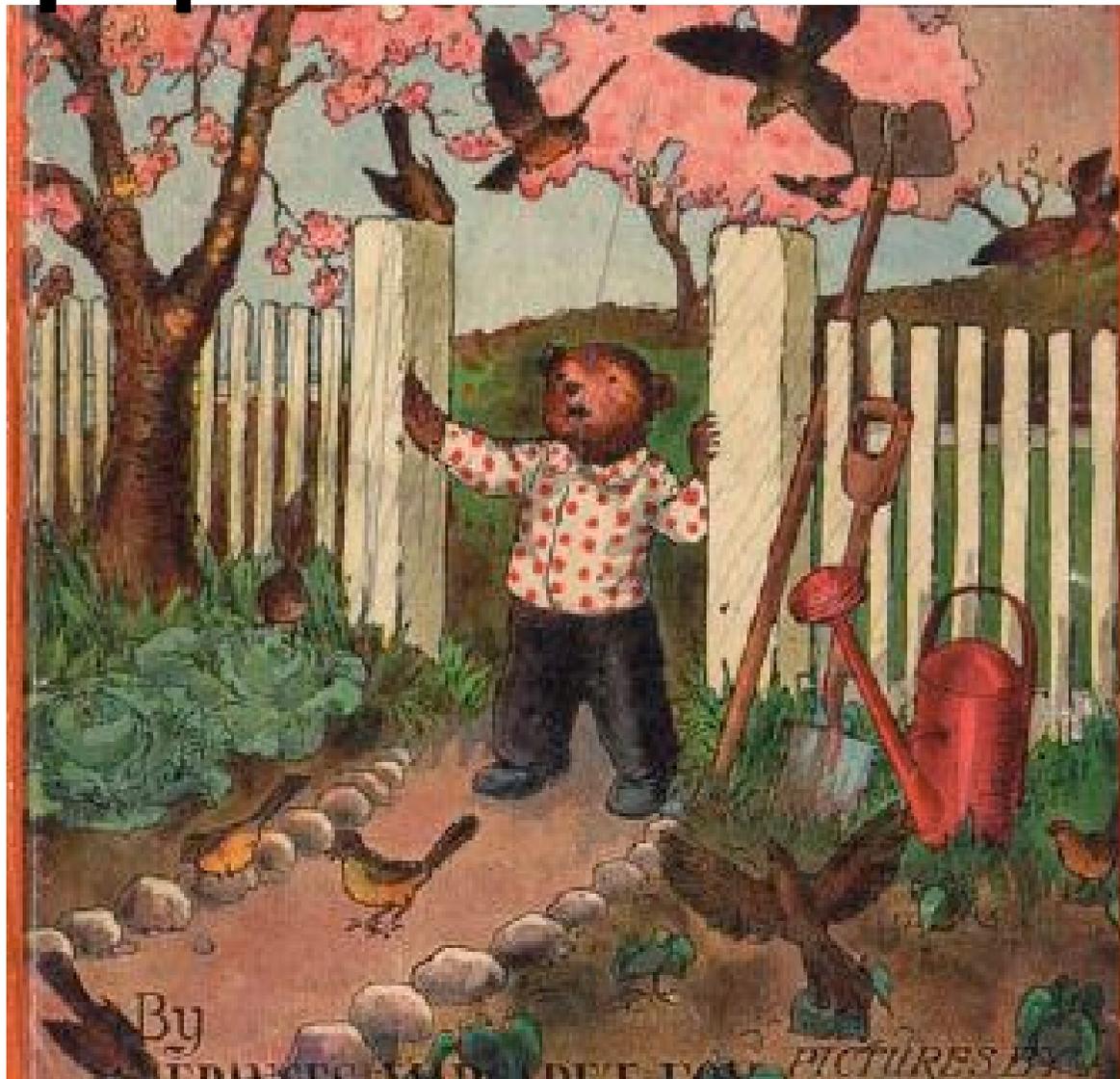

מספורי דובי הקטן

פרנסיס מ. פוקס

בית שלושת הדובים

אתם בוודאי זוכרים את ההרפתקה של זהבית בבית שלושת הדובים. אבל על שלושת הדובים שגרו שם בבית אינכם יודעים הרבה. והנה, בשנת 1916, לפני קרוב למאה שנה, הגברת פרנסיס מ. פוקס סיפרה עליהם ובמיוחד על דובי הקטן, סקרן גדול, שבמיטתו נרדמה זהבית.

איך אמא דובה הצילה את בנה.

יום אחד דובי הקטן כמעט ונחטף העירה. זה קרה כשהיה קטן מאוד, ואפילו עוד לא הייתה לו קערת דייסה משלו, או כסא קטן, או מיטה בחדר למעלה. וכך זה קרה:

יום אחד אמא דובה ירדה עם דובי הקטן על כפיה ושמה אותו בעריסה שלו. הוא היה כבר ער לגמרי אבל כשהביט על האש שבתנור הגדול והקשיב לצפצוף של קומקום התה, ולבעבוע של הדייסה המתבשלת, נרדם שוב. אמא דובה מילאה דייסה בקערה הגדולה של אבא דוב, ובקערה הקטנה יותר שלה עצמה, ואז הזמינה את אבא דוב לשולחן. "הדייסה חמה מדי" לחש אבא דוב. אמא דובה טעמה מהדייסה ואמרה "כן, עדיין חמה מאוד".

"אלך לטייל קצת ביער עד שהדייסה תתקרר" אמר אבא דוב, לקח את כובע הקש הגדול שלו ויצאה בשקט מהבית.

והתנפלה על הזר.
איך האדם הזה ברח! כשראה את אמא דובה
עם הבול הבוער הוא קפץ לדלת ולא ראו אותו
יותר. כנראה סיפר על ההרפתקה גם לאחרים
כי מאז איש לא ניגש לסביבתו של בית
שלושת הדובים.
דובי הקטן אוהב מאוד את הסיפור, ועד היום
מבקש לשמוע אותו שוב ושוב.

אחרי רגע אמא דובה רצתה להכין אמבט מי
גשם לרחצת דובי הקטן שישן חזק מאוד. היא
יצאה בשקט וסגרה אחריה את הדלת, בלי
לעשות כל רעש.
כעבור כמה רגעים עבר ביער אדם עם רובה.
הוא ראה את הבית ורצה לדעת מי גר שם.
לכן ניגש ודפק בדלת. הוא היה עייף מאוד
ורעב, כי הלך ביער כבר מזריחת השמש.
אחרי שלא ענו לדפיקה הוא פתח את הדלת,
נכנס וניגש לעריסה. אך במקום תינוק ורוד
ולבן ראה בעריסה דובון קטן, ישן חזק. האיש
חיך והתכונן לקחת את הדובון בידיו.
"אביא אותך לילדי, ותהיה להם חית מחמד"
אמר.
ובאותו הרגע אמא דובה נכנסה לדלת. היא
נבהלה מאוד כשראתה שאדם עם רובה ביד
גוחן מעל העריסה, כי פחדה שהוא יחטוף את
הדובון שלה, וירה על כל אחד שירצה לעצור
אותו. אך אז נזכרה שלפעמים בני-אדם
מפחדים מאש. לכן רצה לאח, ראתה שמהאש
בולט בול עץ לוחט בקצה, חטפה אותו,

סבא גריזלי

הוריו של דובי הקטן לא דיברו אף פעם על סבא גריזלי, אך בני-דוד שלו, התאומים, סיפרו לו שסבא גריזלי מדבר כך "גר-גר-רוו!" רק שהם אמרו זאת בקול מאיים כמו רוח הצפון בחורף. דובי הקטן רעד מפחד כששמע את סיפוריהם. זה שעשע מאוד את התאומים והם סיפרו לו עוד כל מיני סיפורים על סבא, רק כדי להפחידו. ומרוב סיפורים מפחידים הם הבהילו את עצמם כל כך, שהיו קופצים ומתחילים לברוח למשמע קולו של ינשוף ביער.

דובי הקטן שאל את אבא דוב שאלות רבות על סבא גריזלי ועל הקרובים שלו ובסוף אמר "אם אפגוש פעם דוב גריזלי אטפס על העץ הגבוה ביותר!"

"לא! לא תהיה פחדן כזה" אמר אבא דוב "אם תראה דוב גריזלי מתקרב, אפילו את סבא

גריזלי בעצמו, תיגש אליו ותברך אותו יפה. "לפגוש אותו!" חזר אחריו דובי הקטן בקול חלוש.

"כן בני, אם תפגוש אותו פנה אליו ואמור ישר 'שלום אדוני'".

אחרי השיחה הזו דובי הקטן לא אהב לטייל לבדו ביער. הוא פחד שיראה דוב גריזלי מתקרב ויצטרך לגשת ולומר "שלום אדוני." אך יום אחד דובי הקטן נרדם על משטח סלע גדול שהתחמם בשמש. כשהתעורר, ראה לא רחוק דוב גדול, שוכב על הארץ ומנסה להשתחרר מקוצים שנדבקו לצווארו מאחור. במקום להסתלק ולברוח דובי הקטן הציע לדוב הזר לעזור לו להוציא את הקוצים.

הדוב הגדול פנה אליו ונהם "אם כך, קפוץ ישר על הגב שלי, גור קטן, ועם ציפורניך החדים תוציא את הקוצים מהפרווה שלי".

הקול שלו היה גס, אך ידידותי ודובי הקטן עלה על גבו של הזר והתחיל להוציא את הקוצים. כשלא נשארו כבר קוצים בפרוותו של הדוב הזר דובי הקטן קפץ ארצה.

"תודה לך אדוני" אמר הזר כשקם וניער את גופו הגדול "ומה שמך?"

"אני דובי הקטן. אני מהמשפחה של שלושת הדובים, אדוני" ענה דובי הקטן בנימוס.

"אני שמח שפגשתי אותך" אמר הדוב הגדול "אמור להוריך כי סבא גריזלי חושב שאתה גור צעיר אמיץ. אם אוכל אי-פעם לעזור למשפחתכם, אשמח לעשות זאת. שלום אדוני!" והדוב הגדול קם והלך דרך היער על רגליו השטוחות הגדולות.

דובי הקטן רץ מהר הביתה.

"הרי אמרתי לך" אמר אבא דוב כששמע את הסיפור.

"לא אפחד יותר אף פעם מדובי גריזלי" ענה דובי הקטן כשהוא מקפץ סביב.

אבל בני-דוד התאומים עדיין רועדים רק על המחשבה שפעם יפגשו את סבא גריזלי.

מסיבת ציפורים של דובי הקטן

דובי הקטן אהב ציפורים ואמו כלל לא הופתעה כשהוא זרק פתאום את כף הדייסה שלו על שולחן ארוחת הבוקר וקרא בקולו הדקיק שלו "הבה ונזמין ציפורים למסיבה!" "אפשר להכין את המסיבה למחר" אמרה אמא דובה "אבל במה נכבד אותן?" "גרגירי יער ודבש" הציע אבא דוב. "פעם ראיתי ציפור שאכלה שלשול" אמר דובי הקטן.

"אבא דוב" אמרה אמא דובה "לך לקצה היער ותברר מה ציפורים אוהבות לאכול." אבא דוב יצא אמנם ברצון אבל חזר עצוב ומיואש.

"לא נוכל לערוך מסיבה" אמר "הלכתי ושאלתי ומה אתם חושבים שלמדתי? הבולבולים אוכלים תולעים, אבל הם אוכלים כל כך הרבה שלא נוכל לחפור מספיק כדי לספק בולבול אחד!"

תולעי עץ, קיווית אוכלת חלזונות, ינשופים,
בזים, נחליאלים ואחרים, לכל סוג מטעמים
משלו!"

דובי הקטן כיסה את פניו בכפותיו וילל.
זה עלול היה להיות סיפור עצוב אך לא כך
קרה. כי גם הציפורים אהבו את דובי הקטן
ובאו בלהקות כדי לנחם אותו. וכל בוקר
כשדובי הקטן התעורר, ראה מאות ציפורים
בגינה שלהם, המחפשות תולעים, חיפושיות,
חרגולים ומזיקים אחרים.
ולכן גינתם של שלושת הדובים היא כל כך
יפה.

"אז אולי נזמין רק שחרורים" אמרה אמא
דובה.

"שחרורים!" קרא אבא דוב בקולו הנמוך
וצורמני "שחרורים אוכלים חרגולים, שלושים
במנה אחת! אינך יכולה להשיג חרגולים
במשקל."

"ומה לגבי אנפות?" שאלה אמא דובה.
"אנפות אוכלות דגים, רשתות שלמות של
דגים" אמר אבא דוב.

"וסנוניות?" שאלה הדובה כי ראתה שדובי
הקטן עוד מעט יפרוץ בבכי.
"סנוניות אוכלות זבובים" נהם אבא דוב "ואיך
זה יראה אם אעמוד בגן שלנו ואתפוס זבובים
למסיבה!"

"אז נזמין זרזירים" הציעה אמא דובה
שראתה דמעות זולגות על לחייו של דובי
הקטן "אלה אוכלים פירורים."
"זרזיר אחד" ענה אבא דוב קצת יותר ברוך
"אוכל אלף גרעיני חיטה ביום. לא ניתן להזמין
זרזירים."
"חסידות אוכלות צפרדעים, נקרים אוכלים

אמא דובה והמלפפונים

שלושת הדובים לא אהבו במיוחד לאכול מלפפונים כבושים, אבל הם רצו לכבד בהם זהבית, אם היא תזדמן עוד פעם לביתם, ואולי להזמין אותה לפיקניק ביער. לכן אבא דוב לקח סל גדול ויצא לאסוף מלפפוני בר, כי אמא דובה חשבה שהם טובים לכבישה. כשחזר אבא דוב עם סל מלא, אמא דובה ניגשה לעבודה בעזרת דובי הקטן. הם רחצו את המלפפונים בקערה גדולה ואחר כך אמא דובה נתנה לדובי הקטן שקית של מלח בישול גס וכף גדולה. "תפזר את המלח על המלפפונים" אמרה לו. זמן מה דובי הקטן עשה כפי שאמרה אמא. הוא המליח את המלפפונים, אך פתאום נראה לו שהמלח דומה מאוד לסוכר, אז אולי זה באמת סוכר. כדי לבדוק הוא פתח את פיו ושם לתוכו כף מלאה. וי! כמה שהוא צעק ובכה!

"מילא" אמרה אמא
דובה כשהיא מוציאה
את דובי הקטן החוצה,
לאוויר צח "גם כך
הכבושים לא היו
מצליחים כי במתכון
קראתי שמלפפוני בר
לא מתאימים לכבישה,
רק מלפפונים שגדלים
בגינה."

לקח הרבה זמן עד
שדובי הקטן חדל
לבכות. יתכן והיה בוכה
עד הערב, אילו לו באה אליו דבורה שהביאה
לו קצת דבש לנחמה.

כשדובי הקטן נרגע, שלושת הדובים החליטו
לצאת ולטייל קצת. "בכל אופן" אמרה אמא
דובה "אין דבר טוב יותר מדייסה. ואם זהבית
תבוא שוב לבקר אותנו ולא תרצה לאכול
דייסה, היא תישאר רעבה. לא אעשה יותר
כבושים בבית הזה!"

אבא דוב בא בריצה ויחד עם אמא דובה
התחילו להוציא את המלח מפיו של דובי
הקטן. הם השתוממו מהכמות הגדולה שהוא
הצליח לשים בפה. וכשלא ראו יותר כל מלח
בפה שטפו אותו במים קרים מהמעיין. אבל
דובי הקטן עוד לא למד לקח. כי אמא דובה
החליטה לנסות לכבוש את המלפפונים
בחרדל. היא שמה קופסת חרדל על השולחן
והלכה למזווה כדי לחפש מתכון מתאים. דובי
הקטן רצה מאוד לדעת מה יש שם בקופסה
הצהובה. הוא משך אותה אליו והתחיל
לפתוח. זה דרש קצת מאמץ, אבל בסוף
הקופסה נפתחה והחרדל התיז ישר בעיניו
של דובי הקטן. העיניים שלו התחילו לצרוב
כמו באש!

שני ההורים באו בריצה, החרדל התיז גם
בעיניהם ותוך רגעים שלושת הדובים
התגלגלו על הארץ, ובכו "חרדל! חרדל!"
תוך כדי כך אבא דוב דחף את השולחן וקערת
הכבושים נפלה. הכל נשפך על הרצפה.

דובי הקטן וגוזלי השליו

הזה" אמר. זו הייתה הפעם הראשונה שאמר משהו. דובי הקטן התנשם בכבודות אחרי הריצה אחריו, ושמח שיכול עכשיו לעצור לרגע.

"הציפור הזו עובדת בשרות האיכר במשך כל הקיץ. היא אוכלת את כל החרקים והתולעים

בוקר אחד דוד צבי דפק על דלת ביתם של שלושת הדובים.

"כנס-נא, ידידנו צבי" קרא אבא דוב "כנס ותתכבד בדייסה שלנו."

"לא תודה" אמר דוד צבי "אני בדרך לשדה חיטה לארוחת בוקר. ואיפה דובי הקטן? אא, הנה הוא שם, אחרי אמו. דובי הקטן, באתי לקחת אותך לטיול, אם אמא ואבא יסכימו. רציתי להראות לך את גוזלי השליו."

"אמא, אבא, האוכל ללכת" שאל דובי הקטן. "כמובן, כמובן בני" ענה אבא דוב.

"אבל אל תרחק מדוד צבי" הוסיפה אמא דובה כשהיא מנשקת את בנה.

דוד צבי דילג ישר לקצה היער, כשדובי הקטן רץ אחריו מתנשם ומתנשף. לא הרחק משדה החיטה הם שמעו ציפור ששרה "והיט! ווהיט!"

דוד צבי נעמד. "היא ציפור חכמה, השליו

המזיקים. היא יכולה לבלוע מאות כאלה ביום,
דובי הקטן!"
"היא בוודאי אוכלת הרבה כדי שיספיק לה
לשינת החורף" אמר דובי הקטן, שרצה
להראות את תבונתו.
"שליו לא ישן שנת חורף, וגם אנחנו לא" תיקן
אותו דוד צבי "במשך החורף, כשאתם,
דובים, ישנים חזק, כאילו שלא תרצו
להתעורר כלל, השליו ניזון מזרעי העשבים
השוטים. הם יכולים לאכול אלפי זרעונים
כאלה לארוחה אחת!"
ודוד צבי הוביל את דובי הקטן אל משפחת
שליו ווהיט והציג אותו לפניהם. היו שם
ההורים, מר וגברת שליו ושמונה-עשר גוזלים.
הקן שלהם נבנה בפינת הגדר. דובי הקטן לא
התקרב מדי כי פחד להפחיד את הגוזלים,
שנראו כמו כדורי פלומה בעלי עיניים שחורות.
בזמן שדוד צבי נגס בחיטה שבקצה השדה,
דובי הקטן התבונן בגוזלים הסועדים את
ארוחת הבוקר שלהם.
"מה תעשו אם יבוא כאן אדם וירצה לקחת

"לא, בכלל לא" ענתה גברת שליו "זה התעלול שלנו שמאפשר לגוזלים להסתתר. אם יבוא הנה אדם וינסה לחטוף מהגוזלים, יחשוב שנפגעת וירדוף קודם אחרי." "והגוזלים תמיד נשמעים כשאת אומרת להם להסתתר?" שאל דובי הקטן. "תמיד" ענתה גברת שליו בגאווה. דובי הקטן סיפר בבית על הגוזלים הממושמעים. לא פלא שאמא דובה הסכימה שיצא עם דוד צבי לראות את הגוזלים. מאז הוא היה הרבה יותר צייתן.

אחד הגוזלים שלכם?" שאל דובי הקטן. "בואו ילדים" אמרה גברת שליו "בואו ונראה לדובי מה יקרה אם יבוא מישהו וירצה לקחת מי מהם. בואו ונשחק במחבואים." גברת שליו ידעה שדובי הקטן לא ייקח גוזל בכפו ולא ילחץ אותו ולכן קראה "קדימה, קטנים שלי, תתחבאו. דובי הקטן, אם תראה את אחד הגוזלים שלי, קרא 'מצאתי!' עכשיו תתחבאו! אחת.. שתיים.. שלוש..!" תוך שניות לא ניתן היה לראות אף גוזל. הם התפזרו והתחבאו והפתיעו מאוד את דובי הקטן. הוא חיפש בין העשבים ובין גבעולי חיטה, אך לא יכול היה למצוא אף גוזל. אבל אז הרגיש שכנף אחד של גברת שליו נראית שבורה. "איך זה קרה, גברת שליו! באמת איך זה קרה?" גברת שליו מיד יישרה את כנפיה וצחקה "צאו ילדים!" קראה ומיד מבין העשבים הופיעו שמונה-עשר גוזלים שהסתתרו קודם היטב. "ואת לא נפגעת?" שאל דובי הקטן.

סירופ אדר (מייפל) לדובי הקטן

"והשרף זורם לאט החוצה. אנשים שאוספים את השרף המתוק תוקעים יתדות לעץ ותולים עליהן דליים. הדליים מתמלאים במיץ שאחר כך מבשלים אותו כדי שיהיה סמיך יותר. כך עושים את סירופ האדר."
למחרת זהבית עם הוריה נסעו ליער וניקו שם את הבקתה העזובה בה אבא של זהבית עבד באיסוף סירופ ארד כשהיה צעיר.
אחרי הצהריים הם יצאו לטיול ארוך היער.
אבא עם דלי גדול, אמא עם דלי בינוני וזהבית

זהבית אהבה סירופ אדר. קיץ אחד שאלה את אביה ואת אמה שאלות כה רבות על הסירופ המתוק הזה שאבא שלה אמר בסוף "הבה נארוז חפצים ונלך לחורשת אדר."
"מה היא חורשת אדר" שאלה זהבית.
"חורשת אדר" הסביר לה אבא "זה יער של עצי אדר. לעצי אדר שרף מתוק."
"מה זה שרף?" הפסיקה אותו זהבית.
"שרף של עץ" הסביר אבא "הוא המיץ שלו. העץ שולח את שורשיו עמוק לתוך האדמה ושואב בהם מים, כדי לצמוח. כך הם מצמיחים את העלים, את הענפים החדשים, פרחים ופירות. זן מיוחד של אדר יודע לשאוב עם המים גם חומרים שהופכים אותם למיץ מתוק וסמיך."
זה עדיין לא הספיק לזהבית והיא המשיכה לשאול "ואיך אנו משיגים את השרף?"
"אנו מנקבים חור בעץ אדר" להסביר אבא

עם דלי קטן. הם הגיעו לרחבת יער בה עמדו
שלושה עצי ארד בשורה. עץ אחד גדול, עץ
אחד בינוני ועץ אחד קטן.
"כאן נוכל לאסוף את מיץ העצים?" שאלה
זהבית. "כן, כאן נעשה זאת" ענה לה אבא,
שלא ידע כי רחבת היער שבה עמדו היא
מקום משחקים של דובי הקטן.
"אנחנו כבר רחוק מהבקתה שלנו" העירה
אמא של זהבית.
"נכון" אמר אבא "אז אולי ננקב את העצים
האלה, נתלה את הדליים ונחזור הנה מחר
בבוקר מוקדם, כשהציפורים שרות. אז נאסוף
את השרף ונעשה ממנו סירופ.
"נקום מוקדם, מוקדם בבוקר" הבטיחה
זהבית "ונבוא הנה עוד לפני ארוחת הבוקר."
והיא רקדה בשמחה כמו ציפור יער.
אמנם זהבית והוריה קמו למחרת מוקדם,
אבל שלושת הדובים קמו עוד יותר מוקדם
ויצאו לטיול בוקר. והם הגיעו לאותה הרחבה
ביער, רחבת המשחקים של דובי הקטן. הם
היו כבר רעבים, והדרך עשתה אותם גם

צמאים, כך ששמחו מאוד כשפתאום ראו דליים מלאי מיץ, שרף האדרים, תלויים על העצים.

"אני צמא ורעב" אמר אבא דוב "ואלגום מהדלי הגדול הזה". הוא הרים את הדלי ולגם ממנו לגימה גדולה.

"גם אני צמאה" אמרה אמא דובה "ואשתה מהדלי הבינוני הזה" והיא לגמה מתוך הדלי הבינוני.

"גם אני צמא" קרא דובי הקטן. הוא לקח את הדלי הקטן ולגם ממנו.

"המיץ הזה מתוק" קרא אבא דוב בהתפלאות. "גם המיץ שלי מתוק" השתוממה אמא דובה.

"והמיץ שלי הוא מאוד, מאוד מתוק. הוא נהדר!" קרא דובי הקטן. ושלושת הדובים שתו

את כל מיץ האדרים שנאסף בדליים במשך הלילה, ואחר כך הלכו בחזרה בשמחה

ובשרה. זמן מה אחרי שעזבו הגיעה לרחבת היער זהבית עם הוריה.

"מישהו שתה את השרף מהדלי שלי" קרא

אבא של זהבית.
"ומישהו שתה את השרף מהדלי שלי" קראה
אמא של זהבית.
"ומישהו שתה את כל השרף מהדלי הקטן
שלי ולא השאיר בו ולא כלום" קראה זהבית.
והם הלכו משם מאוכזבים וחיפשו עוד עצי
אדר כדי להוציא מהם את השרף.
ובינתיים שלושת הדובים שלמדו כי השרף של
עצי אדר הוא מתוק, חיפשו אף הם עצים
כאלה ביער שלהם, בישלו את השרף ועשו
ממנו סירופ אדר, שדובי הקטן נהנה מאוד
ממנו.

הסערה

לפעמים אבא דוב ואמא דובה נאלצו לצאת
מהבית לעניינים שלהם ולעזוב את דובי הקטן
לבדו בבית. יום אחד, כשיצאו לחפש דבש,
אמרה אמא דובה "תתנהג יפה בזמן שאנו לא
בבית. אל תצא מחוץ לפשפש הגינה."
דובי הקטן הבטיח וכל הבוקר שיחק יפה
בגינה ושר:

"טי-די-דום דום דום

טי-די-דום דום דום"

כמו כל דובון קטן אחר.

אבל אחרי זמן מה עבר שם דוד צבי ואמר
"דובי הקטן, מתקרבת סערה גדולה, ואתה
לבד כאן. בוא אתי ותישאר אצלנו עד
שהסערה תעבור."

"תודה לך, דוד צבי" אמר דובי הקטן "אבל
הבטחתי לאבא ואמא שאשאר כאן ולא אצא
מחוץ לגדר הגינה."

אחר כך עבר שם דוד ארנב בדילוגים. "סערה

לעצמו. ולכן גם דובי הקטן ניפח את לחייו
והתחיל לשרוק בעליזות, למרות שהסערה
עשתה רעש כזה שהשריקות החזקות ביותר
שלו נשמעו רק חלש. אבל פתאום, למרות
רעש הרוח, הוא שמע יללות חלושות ליד
הדלת. מרוב סקרנות פתח דובי את הדלת
ופנימה פרץ כלב גדול, רטוב ופרוע-שערה.
דובי שמח מאוד כשראה את הכלב, ורץ
למזווה כדי להביא לו קצת לחם. כשחזר עם

מתקרבת, דובי הקטן "קרא "בוא אתי
למאורה שלנו. אין דבר טוב יותר מהמאורה
החמה בזמן הסופה."
אבל דובי לא רצה ללכת. ואחרי זמן קצר
עברה שם גם גברת שועלה שקראה "בוא
אתי, דובי הקטן, בוא ותישאר בזמן הסערה
עם הקטנים שלי." אבל דובי לא הלך, למרות
שראה עננים כבדים מעל היער והרוח
התחילה לכופף את צמרות העצים הנה והנה.
עברו על ידו הסנאים, ציפורים ופרפרים ודובי
התחיל להרגיש בודד ומוזר קצת, אך לא יצא
מחוץ לחצר למרות שכל השכנים הזמינו אותו
אליהם.

בסוף התחיל גם לרדת גשם בטיפות גדולות,
וגם שני עננים התנגשו ברעם גדול מעל עצי
היער. דובי הקטן ידע שהקול המאיים הזה
הוא רק רעם והאור הפתאומי הוא ברק, אבל
נבהל קצת, רץ מהר לתוך הבית וסגר היטב
את הדלת.

אבא דוב סיפר פעם לדובי הקטן שכשהוא
עצמו הרגיש עזוב ובודד, הוא נהג לשרוק

שכנראה תעה ביער תוך כדי הסערה."
כשהכלב ראה שהרוח כבר לא נושבת בחוץ
והגשם פסק, החליט כנראה לחזור לאוהל
הקרקס שלו. הוא נתן נביחת תודה "האוו!"
גדולה, ליקק את פניו של דובי הקטן והלך לו.
ודובי הקטן שמח מאוד ששמע בקולם של
ההורים, ולא יצא מחוץ לחצר אפילו בסערה
הגדולה, ובמיוחד שמח מההצגה המיוחדת
שעשה לו כלב הקרקס.

הלחם הכלב שכב על גבו, עם רגליים למעלה,
כמו מת. אך כשראה את דובי הקטן הוא קם
על רגליו וקרץ לו. הוא צחק, ושוב התגלגל על
השטיח כדי לייבש את פרוותו הרטובה.
כשפרוותו הייתה כבר יבשה קם הכלב על
רגליו והתחיל לעשות כל מיני תעלולים
מוזרים. הוא רקד על שתי הרגליים
האחוריות, אחר כך נעמד על הראש. הוא רץ
סביב החדר בדילוגים וקפץ גבוה, כשהוא
מסתובב באוויר, ובסוף התחיל לתופף
ברגליים בקצב.

כל זה שעשעו את דובי הקטן כל כך שהוא
צחק בקול רם. הוא שכח שהיה עזוב ובודד
ורק נהנה מהתעלולים של הכלב.
תוך כדי המשחק עם הכלב לא הרגיש דובי
שהסערה שככה, וכעבור זמן קצר הגיעו גם
ההורים שלו.

הם הופתעו לראות את הכלב המוזר, וכשדובי
סיפר להם על התעלולים שלו, אבא דוב נזכר
"כן, לפני יומיים ראיתי אוהל גדול שהועמד לא
רחוק מכאן. זה בוודאי קרקס וזה כלב מאולף

אבא דוב משעשע

והשקתה את השיחים הקטנים יותר, ודובי הקטן היה מביא מים בדלי הקטנטן שלו והיה שופך את המים בכל מקום בגינה. בוקר אחד היה חם מאוד ואמא דובה אמרה שחם מדי כדי לצאת לעבודה בגן. "אבל אני צריך לעדור את שיחי האוכמניות" קרא אבא דוב בקולו הנמוך והחזק. "וגם אני רוצה היום לעדור בגינה" קרא דובי הקטן בקולו הדקיק.

ביער בו חיו שלושת הדובים היו שיחי אוכמניות רבים, והדובים אהבו מאוד את הפרי הזה. לכן גם שתלו שיחי אוכמניות בגינה שלהם, כדי שלא יצטרכו ללכת רחוק. אבא דוב קנה שלושה מעדרים, אחד גדול לעצמו, אחד קטן יותר לאמא דובה ואחד קטן, קטן מאוד לדובי הקטן. הוא גם קנה שלושה דליים, לעצמו, לדובה ודלי קטן לדובי הקטן. שלושת הדובים עבדו מדי בוקר בגינה שלהם. אבא דוב עידר סביב שיחי אוכמניות הגדולים, אבא דובה עדרה סביב שיחים קטנים יותר, ודובי הקטן עידר בכל מקום שבו רק מצא פיסת אדמה ריקה.

מדי ערב, אם לא ירד גשם, ירדו שלושת הדובים אל הנחל ושם מילאו את הדליים שלהם במים. אבא דוב הגדול מילא דלי גדול והשקה במים את שיחי האוכמניות הגדולים. אמא דובה הביאה מים בדלי היותר קטן שלה

אמא דובה הפסיקה לרגע לשטוף את קערות
הדייסה שלהם ואמרה "טוב אבא דוב, צא
לגינה, אבל דובי חייב להישאר והוא ישחק
בצעצועים שלו בבית עד שהרוח תקרר קצת
את האוויר."

דובי הקטן בכה קצת, כי לא רצה להישאר
בבית, אבל כעבור רגע נרגע והתיישב עם
המשחקים שלו.

אבא דוב חבש מיד את כובע הקש הגדול שלו
ויצא לגינה, שם הוא עדר ועדר בלי לומר
מילה. אבל אחרי זמן מה התעייף, ונעשה לו
כל כך חם שהפסיק לעבוד ונח כמה דקות.
הוא הוציא את מטפחתו הגדולה מהכיס וניגב
את פניו מזיעה. אחר כך נפנף קצת מול פניו
בכובעו הגדול, אך לא הוציא מילה.

אחרי זמן לקח אבא דוב שוב את המעדר
והתחיל לעדר, אך התעייף מהר מאוד, עזב
את הגינה ונכנס הביתה.

אמא דובה יושבה בכיסא שלה עם גבה לדלת,
קלפה תפוחי עץ כדי להכין מיץ ולא הרגישה
בכניסתו של אבא דוב, אך דובי הקטן ראה

וצחקו עד שאבא דוב היה צריך שוב לנגב את פניו במטפחת הגדולה שלו. אך הוא לא חזר על ה"הומממ!" יותר, כי באמת היה כבר חם מדי.

אותו וחייר. ואז זה קרה! אבא דוב קרץ לדובי הקטן והתיישב בכל משקלו הגדול בכיסא הגדול שלו "בומפ!" הוא התיישב כל כך חזק שכל קערות הדייסה צלצלו במזווה! ואז הוא שם את שתי רגליו על השולחן, הוציא את מטפחתו הגדולה מהכיס, ניגב את פניו ואמר בקול חזק "או, הומממ!" אמא דובה קפצה ממקומה וכל התפוחים התגלגלו לרצפה. ודובי הקטן צחק והתחיל לרקוד, ורקד וצחק, צחק ורקד כאילו לא יפסיק אף פעם. "ובכן, אבא" נזפה אמא דובה באבא דוב "אל תעשה כך שוב!" אבל כל זה הצחיק את דובי הקטן והוא קרה שוב ושוב "תעשה כך שוב! בבקשה, תעשה כך שוב!" אבא דוב הביט על דובי הקטן, גיחך ואמר בקול הדובים החזק שלו "או, הומממ! או, הומממ הומממ!" שלושת הדובים פרצו בצחוק גדול, צחקו

אך הן בינתיים המשיכו לתוך היער עד שהגיעו לרחבה, מוארת בשמש, שלידה זרם פלג מים. הן לא ידעו, כמובן, שזה מקום האהוב על דובי הקטן ושהשביל, שלאורכו משתרכים מטפסים יפים, מוביל ישר לביתם של שלושת הדובים. הבנות פתחו את הסלים שלהן, ופרשו מפה לבנה על הדשא ועל מחטי האורנים וקישטו אותה בענפי שיחים עם פרחים קטנים. אחת מהן מילאה קנקן במים זכים מהפלג ואחרות

הדובון הקטן יוצא לפיקניק

פעם הגיע דובי הקטן לפיקניק בלי שהזמינו אותו אליו. וכך זה קרה. יום בהיר אחד החליטו חמש בנות גדולות לערוך פיקניק ביער בלי האחים ואחיות שלהן, הקטנים המטרידים. הן ניצלו זמן שבו הקטנים ישנו את שנת הצהריים, אזרו דברים טובים בסלים ויצאו ליער. "בכל זאת חבל שלא הבאתי את אחותי הקטנה הנה" אמרה אחת הבנות כשהגיעו ליער. "גם אני מצטערת" הוסיפה שניה "קצת עצוב כאן בלעדיה." "וכמה היה שמח אחי הקטן, אילו בא אתי" אמרה השלישית "חבל שהשארתי אותו בבית." "אילו הבאנו את הקטנים לכאן, היינו עורכים את הפיקניק בשולי היער והם יכלו לנום בצל העצים" אמרה אחת מהבנות.

הקטן נכנס לרחבה בנימוס רב. הוא לא פחד
מחמשת הבנות שישבו במעגל במגרש
המשחקים שלו. הוא ידע שהן לא מתכוונות
להרע לו.

אך כשהבנות ראו את דובי הקטן הן קפצו
ממקומותיהן וברחו בצעקות רמות "דוב! דוב!
דוב!"

דובי היה כל כך מופתע שעמד והביט אחריהן
עד שנעלמו מעיניו כל הסרטים הצבעוניים
שעל בגדיהן, כחולים, אדומים וירוקים. ואז
התחיל לצחוק, צחק וצחק עד שהגיעו אבא
דוב ואמא דובה, ששמעו את צחוקו. גם הם
צחקו כששמעו את סיפורו. "האם חשבו
שאוכל אותן?" שאל דובי בקולו הדקיק. ואחר
כך התחיל לצחוק שוב.

"לא יפה שהפחדת את הבנות" התבדח אבא
דוב בקולו הנמוך "אבל עכשיו בואו, בואו
לפיקניק!"

"כן, בואו לפיקניק" קראה אמא דובה כשהיא
טועמת מעוגת שוקו.

"בואו לפיקניק!" קרא דובי הקטן אחרי שטעם

העמיסו כריכים על
מגשים, כריכי בשר,
כריכי ריבה וכריכי
חמאת בוטנים. ליד
זה, על מגשי עץ
שמו עוגיות, עוגת
שוקולד, עוגת
קצפת ועוגת סירופ
אדר.

מעליהן שרו
ציפורים, התעופפו
פרפרים וחמשת
הנערות התיישבו
במעגל סביב
ארוחת פיקניק
שלהן.

אך לפני שעוד
הספיקו לטעום
מהדברים הטובים
הופיע ברחבה אורח
בלתי קרוי. דובי

מכל שעל המפה "בואו סנאים, בואו
ציפורים, בואו פרפרים והצטרפו אלינו
לפיקניק!"

תוך זמן קצר הגיעו להקות סנאים וארנבות
וכל ידידי שלושת הדובים. עד היום עוד
מספרים ביער על הפיקניק הנהדר של
שלושת הדובים.

וכאשר לבנות - בפעם הבאה כשתכננו
פיקניק לקחו איתן את האחים ואחיות
הקטנים, ערכו את הפיקניק בקצה היער
ודובי הקטן לא שמע על כך דבר.